

Nr 10.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 32 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370); given Stockholms slott den 4 januari 1946.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 32 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Nr 10.

*Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om
ändrad lydelse av 32 § 3 mom. kommunalskattelagen
den 28 september 1928 (nr 370); given Stockholms
slott den 4 januari 1946.*

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av stats-
ådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att an-
ga härvid fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 32 § 3 mom. kommu-
alskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

F ö r s l a g

till

**lag om ändrad lydelse av 32 § 3 mom. kommunalskattelagen d
28 september 1928 (nr 370).**

Häri genom förordnas, att 32 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

32 §.

3 mom. Såsom intäkt — — — avsedda utgifter.

Förmånen av fri sjukvård eller fri tandvård upptages icke såsom in oavsett om förmånen åtnjutits på grund av statlig eller på grund av kommunal eller enskild tjänst. Har sådan förmån åtnjutits på grund av ens tjänst och utgått efter väsentligt förmånligare grunder än som gälla befattningshavare i statens tjänst, skall dock förmånen upptagas såsom täkt till den del den utgått efter förmånligare grunder än de för nämnda fattningshavare gällande.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddel uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. Lagen skall ä tillämpning jämväl med avseende å det beskattningsår, för vilket taxe av beskattningsnämnd i första instans verkställs under år 1946.

¹ Senaste lydelse, se 1940: 876.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 4 janu-
ari 1946.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, ERLANDER, DANIELSON, VOUGT, MYRDAL, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler fråga om *skattefrihet för löntagares förmån av kostnadsfri sjukvård och tandvård* samt anför därvid följande.

Gällande författningsbestämmelser. Till intäkt av tjänst hänföras enligt 32 § 1 mom. kommunalskattelagen bl. a. avlöning, arvode, traktamente, sportler och annan förmån i penningar, bostad eller annat, som utgått för tjänsten. Något undantagsstadgande i fråga om löntagares förmån av kostnadsfri sjukvård är icke meddelat.

Enligt 33 § taxeringsförordningen skall arbetsgivare varje år beträffande person, som hos honom innehaft anställning eller uppdrag eller utfört tillfälligt arbete eller som av honom åtnjutit pension, lämna uppgift angående hans förmåner under nästföregående år i avlöning, arvode eller annan ersättning för utfört arbete eller i pension. I sådan löneuppgift skola vid angivandet av de åtnjutna förmånernas belopp däri inräknas skatter, försäkringsavgifter och dylikt, som arbetsgivaren erlagt för vederbörandes räkning, särskilda felräkningspenningar, ersättning för representationskostnad vid kommunal eller enskild tjänst ävensom gratifikationer i penningar eller annat; därjämte skall i uppgiften anteckning göras angående de förmåner i övrigt, som följt med anställning eller uppdrag, såsom fri kost, boställe, bostad eller löningsjord eller inkomst av sportler, expeditionslösen, bötes- eller beslagsandelar eller andra liknande, ej till beloppet bestämda inkomster.

Ändringsförslag vid 1945 års riksdag. I proposition den 9 februari 1945 (nr 83) med förslag till lag om ändrad lydelse av 32 § 3 mom. kommunalskattelagen föreslogs, att till nämnda moment skulle fogas ett tillägg av innehåll, att förmånen av fri sjukvård eller fri tandvård icke skulle upptagas såsom intäkt, oavsett om förmånen åtnjutits på grund av statlig eller på grund av kommunal eller enskild tjänst; dock att, om sådan förmån åtnju-

tits på grund av enskild tjänst och utgått efter väsentligt förmånligare grunder än som gällde för befattningshavare i statens tjänst, förmånen skulle upptagas såsom intäkt till den del den utgått efter förmånligare grunder än de för nämnda befattningshavare gällande. Enligt förslaget skulle lagen träda i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling; och skulle lagen äga tillämpning jämväl med avseende å det beskattningsår, för vilket taxering av beskattningsnämnd i första instans verkställdes år 1945.

Beträffande de omständigheter, som föranledde framläggandet av berörda förslag, torde jag få hänvisa till nyssnämnda proposition.

Vad angår motiveringen för förslaget i fråga torde jag här få erinra om att jag vid min tillstyrkan av förslagets framläggande för riksdagen anförde bland annat att i de fall, då löntagares sjukdom varit av någon längre varaktighet, en beskattning av ifrågavarande förmån skulle märkbart strida mot den grundläggande principen om beskattning efter skatteförmågan samt att, i övriga fall, en sådan beskattning skulle förorsaka mycket merarbete och medföra åtskillig irritation utan att likväl resultera i någon mera betydande ökning av skatteintäkterna. Med hänsyn härtill syntes det önskvärt att en sådan lagändring vidtoges, att löntagares förmån av fri sjukvård icke utgjorde skattepliktig inkomst. Konsekvensen av en dylik lagändring borde rätteligen vara, att skattskyldiga, som icke åtnjöte ifrågavarande förmån, berättigades att göra avdrag för erlagda sjukvårdskostnader. Det syntes emellertid i dåvarande läge finnas anledning att uppskjuta ett ståndpunktstagande i denna fråga. Å ena sidan vore en dylik reform förenad med vissa svårigheter och å andra sidan vore det icke uteslutet, att ett genomförande av allmän sjukförsäkring kunde avsevärt ändra förutsättningarna för ett bedömande av frågan om avdrag för sjukvårdskostnader. Jag förordade sålunda, att för det dåvarande annan ändring icke vidtoges än att löntagares förmån av kostnadsfri sjukvård förklarades icke utgöra skattepliktig inkomst. Den konsekvens, som detta förslag innebure, borde icke tillmätas avgörande betydelse. Genom den föreslagna ändringen skapades nämligen icke i praktiken ett nytt läge utan lagändringen endast konfirmerade den praxis, som länge varit rådande och som brutits först genom ett utslag av regeringsrätten den 2 juni 1944. Det borde vidare beaktas att skattskyldiga, som icke åtnjöte förmånen av kostnadsfri sjukvård, kunde genom sjukförsäkring — mot premier som i viss utsträckning vore avdragsgilla vid taxeringen — bereda sig en motsvarande förmån. Jag förutsatte emellertid att, därest en allmän sjukförsäkring genomfördes, frågan om storleken av de avdragsgilla premierbeloppen upptoges till omprövning. I samband därmed borde jämväl reglerna om avdrag för s. k. ömmande omständigheter (långvarig sjukdom m. m.) bliva föremål för översyn. Med förmånen av fri sjukvård borde jämföras förmånen av fri tandvård.

I anledning av berörda proposition väcktes inom riksdagen de likalydande motionerna nr 303 i första kammaren av herr Gustavson m. fl. och nr 473 i andra kammaren av herr Pettersson i Norregård m. fl. I motionerna anfördes

bland annat, att motionärerna icke kunde godkänna den ståndpunkten, att skattefrihet skulle medgivas för förmån av kostnadsfri sjukvård, under det att avdrag för erlagda sjukvårdskostnader icke finge göras. Det vore icke förenligt med rättvisa olika medborgargrupper emellan, att det första av dessa spörsmål avgjordes av 1915 års riksdag, medan det andra uppsköttes till en oviss framtid. Enligt motionärernas mening borde båda dessa frågor lösas samtidigt, då de otvivelaktigt inginge i samma problemkomplex. Riksdagen borde därför avslå propositionen och i stället begära att vid en eventuell höstriksdag år 1945 eller senast vid 1946 års riksdag proposition framlades med förslag om skattefrihet för förmånen av kostnadsfri sjukvård och rätt till avdrag för erlagda sjukvårdskostnader.

Bevillningsutskottet anförde i sitt betänkande (nr 19) i förevarande fråga, att tidigare års bevillningsutskott vid flera tillfällen uttalat sig mot bifall till motionsvis framställda yrkanden om införande av skattefrihet för intäkter av olika slag. För egen del hade även utskottet den uppfattningen, att intäkter, som principiellt sett vore av skattepliktig natur, borde vara underkastade beskattning samt att ett frångående av denna regel icke utan mycket vägande skäl borde äga rum. Mot införande av skattefrihet för de nu ifrågavarande förmånerna talade även det förhållandet, att det måste anses inkonsekvent att införa bestämmelser om sådan skattefrihet, medan däremot skattskyldiga, som ej åtnjöte dessa förmåner, icke skulle äga åtnjuta avdrag för erlagda sjukvårds- och tandvårdskostnader.

Utskottet anförde ytterligare följande:

Syftet med de förevarande motionerna är att söka undanröja den inkonsekvens, som det i propositionen framlagda förslaget sålunda kan anses innebära. Ehuru utskottet ingalunda är främmande för den tanke, som kommit till uttryck i motionerna, måste utskottet dock uttala betänkligheter mot motionärernas förslag.

Enligt civila avlöningsreglementet och civila icke-ordinariereglementet, vilka reglementen äro tillämpliga å ett stort antal tjänstemän i statens tjänst, är tjänsteman berättigad att kostnadsfritt anlita vederbörande verksläkare för erhållande av läkarvård. Kostnader för sjukhusvård ersättas av statsmedel i regel med hälften av kostnadernas belopp, vilket i allmänhet skall beräknas enligt den för sjukhuset fastställda legosängsavgiften för plats å allmän sal. Under vissa förutsättningar må emellertid vård meddelas i halvenskilt rum eller, om sådant ej finnes tillgängligt, i enskilt rum, varvid ersättningen av statsmedel utgår med i regel den del av kostnaden, som överskjuter halva beloppet av legosängsavgiften för plats å allmän sal. Kostnader för tandvård ersättas av statsmedel i regel endast om sådan vård avser botande av sjukdom i tändernas omgivning eller prövas vara av väsentlig betydelse för botande av annan sjukdom, vilken står i orsakssammanhang med tändernas tillstånd. Ersättning av statsmedel utgår i dylika fall med tre fjärdedelar av kostnadernas belopp.

Med hänsyn till den begränsning, som sålunda förefinnes i fråga om rätten till fri sjukvård och fri tandvård för statsanställda, torde det få anses uppenbart, att en avdragsrätt för erlagda kostnader i sådant hänseende icke kan utan vidare medgivas. För astadkommande av likställighet med dem, som åtnjuta förmån av fri sjukvård eller fri tandvård, får avdragsrätten icke sträcka sig längre än dessa förmåner. Införandet av en avdragsrätt av detta

slag skulle därför otvivelaktigt medföra svårigheter vid gränsdragningen mellan avdragsgilla och icke avdragsgilla utgifter. Detaljerade uppgifter måste av den skattskyldige i varje särskilt fall lämnas angående beskaffenheten av den vård, varom fråga är, och för taxeringsmyndigheterna skulle bedömandet av de verkställda avdragens befogenhet föranleda ett besvärligt och tidsödande merarbete. Även bortsett från dessa praktiska svårigheter har utskottet — med hänsyn till de ojämna verkningarna i olika inkomstskikt av avd vid taxeringen — icke kunnat undgå att känna tveksamhet beträffande lämpligheten i och för sig av den nu ifrågasatta avdragsrätten. Utskottet kan för denskull icke förorda bifall till de i motionerna framställda yrkandena.

Vid sitt övervägande av det i den föreliggande propositionen framlagda förslaget har utskottet emellertid av skäl, som ovan anförts, hyst betänkligheter i fråga om lämpligheten överhuvud taget av att införa bestämmelser om skattefrihet för ovannämnda förmåner. För införande av sådana bestämmelser kan dock anses tala, att såsom framgår av propositionen, dessa förmåner enligt en mångårig praxis, som brutits först genom ett av regeringsrätten under år 1944 meddelat utslag, tidigare icke torde ha tagits till beskattning. Vidare må framhållas, att, därest förmånerna skulle bli beskattade, detta finge antagas komma att medföra ett betydande arbete för de myndigheter och enskilda, som hade att avlämna uppgifter till taxeringsmyndigheterna om värdet å åtnjutna sjukvårds- och tandvårdsförmåner, utan att därigenom någon större ökning av skatteintäkterna skulle uppkomma. I vissa fall skulle det, åtminstone med nuvarande anordningar på detta område — såsom exempelvis där den anlitade läkarens ersättning utgår i form av ackord och icke med särskilt belopp för varje prestation — uppenbarligen bereda stora svårigheter eller kanske rent av visa sig helt ogörligt att fastställa ett riktigt belopp för de åtnjutna förmånernas värde. Säkerligen komme detta att leda till ojämnhet vid taxeringen olika skattskyldiga emellan.

På grund av nu anförda omständigheter har utskottet trots nämnda betänkligheter icke ansett sig böra avstyrka bifall till propositionen. Utskottet förutsätter emellertid, att, därest en allmän sjukförsäkring genomföres, frågan om huruvida skattefrihet bör bibehållas för förmån av fri sjukvård och fri tandvård upptages till prövning samt att därvid tillses att den inkonsekvens, som den föreslagna lagstiftningen innebär, undanröjes.

I enlighet härmed hemställde utskottet, att riksdagen måtte, med bifall till propositionen nr 83 och med avslag å de i anslutning därtill väckta motionerna, antaga det vid propositionen fogade förslaget till lag om ändrad lydelse av 32 § 3 mom. kommunalskattelagen.

Mot utskottets betänkande anfördes *reservation* av herr Ekman, som ansåg att utskottet bort föreslå riksdagen avslå propositionen nr 83.

Vid ärendets behandling i *kammarna* biföll andra kammaren (utan *debatt*) bevillningsutskottets betänkande, medan första kammaren (med 62 röster *mot* 40) avslog utskottets hemställan.

I följd härav hade den föreliggande frågan för 1945 års riksdag förfallit.

Senare utredning inom finansdepartementet m. m. I en den 11 juni 1945 dagtecknad cirkulärskrivelse till generalfullstyrelsen, generalpoststyrelsen, telegrafstyrelsen och järnvägsstyrelsen samt armé-, marin- och flygförvaltningarna anförde jag — sedan jag redogjort för det i propositionen nr 83 framlagda förslaget och riksdagens beslut i anledning av nämnda proposition —

ett enligt ett från socialdepartementet dånerna för yttrande utremitterat förslag till omläggning av sjukförsäkringen denna försäkring skulle göras obligatorisk och generell. Genomfördes detta förslag komme nämnda skattefråga i ett annat läge. Den fria sjukvården komme att försvinna som löneförmån och praktiskt taget alla medborgare komme att i stället beredas sjukvård på grundval av sjukförsäkringslagens bestämmelser. Skattefrågan komme alltså, därest förslaget till omläggning av sjukförsäkringen genomfördes, att vara aktuell endast under tiden till dess den nya sjukförsäkringslagen trädde i kraft, vilket i huvudsak avsåges skola ske den 1 januari 1947. Vid sådant förhållande uppställde sig frågan om det kunde vara praktiskt eller lämpligt att för en dylik kortare tidsperiod — i överensstämmelse med regeringsrättens utslag av den 2 juni 1944 men med ändring av tidigare långvarig praxis — beskatta löntagares förmån av fri sjukvård. Därest denna fråga besvarades nekande, erfordrades att ny proposition i skattefrågan framlades för 1946 års riksdag.

I skrivelsen anförde jag vidare, att ett ståndpunkttagande till nyssberörda spörsmål i viss mån måste bliva beroende av vilka praktiska olägenheter, som skulle uppkomma för de statliga verken och förvaltningarna därest av personalen åtnjutna fria sjukvårdsförmåner (läkarbesök, medicin o. s. v.) skulle redovisas i de jämlikt taxeringsförordningen för vederbörande avgivna löneuppgifterna. I anledning härav anmodade jag förenämnda myndigheter att till finansdepartementet inkomma med en redogörelse för deras synpunkter härutinnan.

I de inkomna *yttrandena* har — med ett undantag — uttalats, att det på grund av praktiska olägenheter icke syntes lämpligt att med ändring av tidigare praxis beskatta löntagares förmån av fri sjukvård.

Generaltullstyrelsen har till utveckling av sin mening anfördt:

De förmåner av fri sjukvård, som åtnjutas av tullverkets tjänstemän, finnas angivna i 5 kap. av civila avlöningsreglementet. Tullverkets kostnader för sagda förmåner innefatta bland annat särskilda verksläkararvoden enligt 11 § 2 mom. kungörelsen den 22 juni 1939 (nr 424) angående verksläkare vid den civila statsförvaltningen, vilka arvoden utgå med visst årligt belopp för varje tjänsteman, vare sig denne anlitar verksläkaren eller ej. Då nämnda arvoden torde vara avsedda såsom gottgörelse huvudsakligen för de särskilda bestyr, som äro förenade med verksläkartjänst, har styrelsen utgått från att av tullverket utgivna sådana arvoden, utgörande sammanlagt omkring 10 500 kronor, icke böra medräknas bland de utgifter, som, därest förmånen av fri sjukvård överhuvud taget komme att beskattas, böra anses såsom skattepliktig intäkt för tjänstemännen.

Tullverkets kostnader för sjukvård åt personalen ha under budgetåret 1944/45 med nyssberörda undantag uppgått till i runt tal 129 000 kronor. Då under samma budgetår förmånen av kostnadsfri sjukvård i tullverket åtnjuts av omkring 3 650 tjänstemän, motsvarar nämnda belopp ett medelvärde av något mer än 35 kronor för varje tjänsteman.

Därest till grund för en beskattning av sjukvårdsförmånerna skulle läggas ett sådant medelvärde och detta ansåges icke böra fastställas till ett för alla ifrågakommande skattskyldiga lika belopp, skulle icke från tullverkets sida svarighet möta att för varje kalenderår uträkna och å vederbörliga löneupp-

gifter påföra medelvärdet av de sjukvårdsförmåner, som under kalenderåret åtnjutits av tullverkets personal.

Generaltullstyrelsen har vidare framhållit, att om beskattningen i stället skulle grundas på ett för varje enskild tjänstemän med ledning av föreliggande utgiftsverifikationer kalenderårsvis beräknat verkligt värde av ifrågasvarande förmåner — en beräkning, som syntes vara mera rättvis — komme en dylik anordning att för tullverkets del medföra icke oväsentliga praktiska olägenheter. Tullverkets kostnader för den sjukvård, som meddelats under ett visst kalenderår, vore nämligen ofta icke kända vid den tidpunkt, då föreskrivna löneuppgifter för kalenderåret skulle avgivas till taxeringsmyndigheterna. En följd därav bleve, att löneuppgifterna, i vad de innefattade sjukvårdsersättningen, i vissa fall kunde bliva missvisande. Särskilt gällde detta för de ersättningar, vilka enligt 11 § 1 mom. i förenämnda kungörelse angående verksläkare vid den civila statsförvaltningen utginge såsom gottgörelse för av verksläkare meddelad vård, utfärdade intyg m. m. Dessa ersättningar utbetalades till de av tullverket anlidade verksläkarna kvartalsvis. Då ersättningarna i de fall, där flera än tio av verkets tjänstemän hänvisats till en och samma verksläkare, vore enligt det nyss återopade författningsrummet på visst sätt maximerade, måste icke sällan för något av budgetårets sista kvartal en reducering företagas av de ersättningsbelopp, som eljest skolat utgå. För att rättvist uppdelat ifrågasvarande kostnader på tjänstemännen alltefter den omfattning, i vilken de anlitat verksläkaren, måste nedräkning ske av de för budgetårets samtliga kvartal debiterade ersättningarna. Vid en beskattning av sjukvårdsförmånerna skulle emellertid dessa ersättningar för budgetårets båda första kvartal ha med oreducerat belopp ingått i de löneuppgifter, som för ifrågasvarande kalenderår redan avlämnats till taxeringsmyndigheterna. Löneuppgifterna komme på grund därav att i detta avseende angiva tjänstemännens intäkter till för högt belopp, varigenom inkomsttaxeringen bleve för hög. Vid klagomål hos prövningsnämnd för erhållande av rättelse härutinnan måste nya, korrigerade löneuppgifter avgivas, vilket kunde ske först under juli eller augusti månad året näst efter det, som avsåges i uppgifterna. Enär vidare övriga sjukvårdskostnader likviderades först kortare eller längre tid efter den tidpunkt, då vården erhållits, komme det i ett mycket stort antal fall att inträffa, att en del av de inkomster, som motsvarade under ett visst kalenderår erhållen sjukvård, hunne upptagas först å löneuppgifterna för det nästföljande året. En sådan förskjutning av inkomster från ett beskattningsår till ett annat skulle för den enskilde tjänstemannen kunna medföra kännbara olägenheter ur skattesynpunkt och föranleda klagomål hos prövningsnämnd. Därvid komme tullverkets vederbörande myndigheter att få avgiva nya, korrigerade löneuppgifter. I åtskilliga fall, exempelvis då annan myndighets yttrande i visst sjukvårdsärende måste inhämtas, skulle detta kunna ske först sedan en längre tid förflutit, efter det de ursprungliga löneuppgifterna avgivits. — Ett inräknande av sjukvårdskostnaderna i tjänstemännens skattepliktiga inkomster syntes i ännu ett avseende

komma att för tullverkets del medföra ett visst merarbete. Sålunda bleve det nödvändigt att i utsträckt omfattning föra kortregister med för varje tjänsteman specificerade uppgifter å sjukvårdskostnader, som för denne bestritts av tullmedel. Förändret av sådana register, vilket givetvis krävde stor noggrannhet, komme att taga ej ringa tid i anspråk.

Slutligen har generaltullstyrelsen anfört.

Såsom förut nämnts ha i tullverket de sjukvårdsförmåner, vilka ansetts såsom eventuellt beskattningsbara, under budgetåret 1944/45 motsvarat ett värde av i runt tal 129 000 kronor. Tullverkets övriga löneutgifter ha för samma tid uppgått till omkring 17 800 000 kronor. Den höjning av skatteunderlaget, som bleve följden av att sjukvårdsförmånernas värde medräknades i den skattepliktiga inkomsten, skulle motsvara endast cirka 0,7 procent. Å andra sidan skulle enligt gjorda överslagsberäkningar kostnaderna för uträknandet av sagda värde komma att uppgå till så högt belopp, att de knappast kunna sägas stå i lämpligt förhållande till den däremot svarande ökningen i skatteinläkten. Det bör i avseende härå uppmärksammas, att beträffande en stor del av den tid, varunder det ifrågasatta systemet skulle vara gällande, för arbetet med extraheringarna ur räkenskapsverifikationerna för värdets uträknande måste hos styrelsen avdelas särskild personal. Hos de olika tullanstalterna understundom disponibel överskottstid skulle nämligen icke kunna för ändamålet utnyttjas, enär tullanstalterna redan fränhänt sig verifikationerna för den gångna tiden.

Generalpoststyrelsen har erinrat om att vid postverket vore anställda cirka 12 000 befattningshavare och arbetare, vilka vore berättigade till fria sjukvårdsförmåner. För värderna av dessa funktionärer vore anställda 354 läkare. Av dessa uppbure 299 ersättning för varje konsultation, varvid antingen provinsialläkartaxan eller sjukkassetaxan tillämpades, och 55 visst belopp per år för varje i avtal med läkaren till honom hänvisad person (kollektivackord). Sistnämnda ersättningsform tillämpades i allmänhet i de fall, då ett större antal funktionärer hänvisats till läkaren. Ersättningen enligt ackord utginge till postläkarna i det inre Stockholm med 12 kronor per befattningshavare och år, till verksläkarna i Stockholms förorter med 15 kronor för envar av de 50 första till läkaren hänvisade befattningshavarna från telegraf-, post- och vattenfallsverken och 12 kronor för varje ytterligare befattningshavare, allt för år räknat, samt till övriga läkare med högst 10 kronor per befattningshavare och år. — Befattningshavare med placering vid järnvägsposten vore berättigad att anlita postläkare å såväl stationerings- som överliggningsorten. Om läkarna å båda orterna uppbure ersättning enligt ackord, betalade postverket således för en befattningshavare ackordsersättning till två läkare. *Generalpoststyrelsen* ansåge, att det skulle bereda stora svårigheter eller kanske rent av visa sig ogörligt att, då ersättningen utginge i form av ackord, fastställa ett riktigt belopp för de åtnjutna förmånernas värde. Antalet besök hos läkaren varierade nämligen mycket för olika befattningshavare. Ett stort antal konsulterade läkaren icke en enda gång under ett år medan andra nödgats radfråga denne vid upprepade tillfällen. Att under dylika förhållanden beräkna värdet av läkarbesöken torde vara synnerligen svårt. Visserligen skulle man kunna fastställa ett medelvärde per befattningshavare och år för ifråga-

varande sjukvårdsförmåner, men att låta en befattningshavare erlægga skatt för värdet av en förmån, som han under kanske hela sin tjänstetid ej behövt begagna sig av, skulle säkerligen medföra åtskillig irritation utan att resultera i någon mera betydande ökning av skatteintäkterna. — I de fall då postläkaren uppbure ersättning för varje konsultation, skulle redovisning i löneuppgifterna till taxeringsmyndigheterna av på vederbörande befattningshavare belöpande läkararvode för postverkets vidkommande medföra ett avsevärt merarbete. Detsamma gällde i än högre grad ersättningen för medicin.

Vidare har generalpoststyrelsen anfört.

Vad beträffar nyss omnämnda läkarersättningar vore det nödvändigt att på vederbörandes beskattningskort efter hand som räkning betalades göra anteckningar om de belopp, som hänförde sig till viss befattningshavare. I de fall då befattningshavare anlitat läkare utom stationeringsorten, måste den redogörare, som likviderat räkningen, meddela uppgift till det tjänsteställe, där befattningshavaren uppbär sin avlöning.

Liknande anteckningar skulle ock erfordras beträffande kostnader för medicin. Arbetet härmed bleve emellertid av än större omfattning. Ersättning för medicin utanordnas för närvarande i allmänhet kvartalsvis från det tjänsteställe, som har att utbetala avlöning till den funktionär, som erhållit medicinen. I Stockholm och Göteborg utanordnas emellertid av praktiska skäl här ifrågavarande ersättning från vederbörande postdirektionskassa. Därest förmånen av fri medicin skulle upptagas på löneuppgifterna till taxeringsmyndigheterna, skulle sagda postdirektioner få sända ett stort antal ersättningsuppgifter till vederbörande avlöningsförrättare. Detta gäller framför allt postdirektionen i Stockholm, som likviderar räkningar å medicin jämväl för det stora antal funktionärer, som erhålla sin lön genom generalpoststyrelsen samt postkontoren och postexpeditionerna i Stockholm. Antalet funktionärer berättigade till fri läkarvård vid dessa tjänsteställen uppgår till cirka 5 500.

Slutligen får styrelsen meddela, att anslaget för sjukvård, begravningshjälp m. m. i postverkets driftkostnadsstat för år 1945 är upptaget till 475 000 kronor. Såsom framgår av titelns benämning avföras under anslaget icke endast sjukvårdskostnader utan även begravningshjälp till dödsbo efter avliden tjänsteman. Det torde jämväl bemärkas, att under ifrågavarande titel redovisas även sjukvårdskostnader, som jämlikt lagen om olycksfall i arbete utgår till funktionärer i postverket (post- och brevbiträden, poststationsföreståndare, lant- och lådbrevbärare m. fl.), vilka eljest icke äro berättigade till sjukvård på verkets bekostnad.

Generalpoststyrelsen har till slut anfört att med hänsyn till det betydande merarbete, som skulle komma att uppstå för postverket, därest av personalen åtnjutna fria sjukvårdsförmåner skulle upptagas i de jämlikt taxeringsförordningen för vederbörande avgivna löneuppgifterna, det enligt generalpoststyrelsens mening icke vore lämpligt att med ändring av tidigare långvarig praxis beskatta löntagares förmån av fri sjukvård.

Järnvägsstyrelsen har uttalat, att ersättning för sjukvårdsförmåner till befattningshavare vid statens järnvägar icke hade brukat upptagas å de löneuppgifter, som avlämnades till taxeringsmyndigheterna. En ändring härutinnan skulle med statens järnvägars till mer än 50 000 uppgående personalstyrka, vilken, vid olycksfall i arbete i sin helhet, och eljest till allra största delen

vore berättigad till berörda förmåner, komma att medföra ett mycket tidsödande arbete med därav föranledda kostnader.

Härefter har järnvägsstyrelsen anfört följande.

Det torde först böra framhållas, att i nu ifrågavarande sjukvårdsförmåner ingår icke blott vård av verksläkare och specialister (även tandläkare) eller å sjukhus, utan även behandling av sjukgymnaster och å badinrättningar samt fysikaliska anstalter m. m., vartill kommer medicin.

För att kunna lämna uppgift å nämnda förmåner bleve nödvändigt att föra särskilda liggare över desamma å varje tjänsteställe, där avlöningslistor upprättas.

Till dessa tjänsteställen måste verksläkaren — vad beträffar den mera fast anställda personalen — genom styrelsen respektive distriktschef, verkstadsföreståndare eller förrådsintendent för varje man, som anlidade honom liksom ock för varje av samma person avlagt besök lämna särskild uppgift å uppkomna kostnader. Till all därmed förenad omgång och all bokföring kommer att, då ersättningen till verksläkaren här i regel utgår med visst belopp per befattningshavare och år, det givetvis skulle medföra stora svårigheter — om det i vissa fall ens vore möjligt — att beräkna värdet av läkarens särskilda prestationer.

Vidkommande ban- och byggnadsarbetare och vissa andra rent tillfälliga arbetare kunde uppgifter angående dem av järnvägsläkare lämnad sjukvård erhållas endast med ledning av de av läkarna utfärdade räkningarna, från vilka utdrag måste verkställas.

Vid konsultation av annan läkare än den, vederbörande befattningshavare tilldelats, måste räkning å kostnaden för konsultationen, efter verksläkarens attest, delgivas tjänsteställe, där förberörda liggare föres. Från detta ställe måste även, då fråga är om specialistvård och vård å sjukhus utöver årsskifte, i början av året införskaffas uppgift från specialisten respektive sjukhuset angående kostnaderna för vården under nästföregående år, vilket i sin tur förutsätter, att samma tjänsteställe underrättas om alla specialistvårdsremisser och alla intagningar å sjukhus.

Ej mindre tidskrävande och omständligt skulle förvisso bli att redovisa för kostnaderna för medicin. Apoteksräkningarna bruka nämligen insändas till statens järnvägar kvartalsvis, och av däri upplagna tusentals poster skulle en uppsortering få lov att ske på de enskilda befattningshavarna. Räkningar för årets sista kvartal torde icke heller alltid inkomma till statens järnvägar i sådan tid, att hänsyn till desamma skulle kunna tagas vid upprättandet av löneuppgifterna till taxeringsmyndigheterna.

Telegrafstyrelsen har framhållit att — även om bidrag utginge av statsmedel till kostnaderna för sjukvård och medicin — en sjukdom, särskilt en långvarig sådan, likväl ofta för löntagaren medförde, förutom själva sjukvårdskostnaden, vissa andra kostnader och merutgifter samt även löneavdrag. Löntagarens skatteförmåga bleve härigenom till följd av sjukdomen nedsatt. En beskattning av erhållen ersättning för sjukvård komme därför att strida mot den grundläggande principen om beskattning efter skatteförmågan. Starcka skäl syntes sålunda tala för att förmånen av fri sjukvård undantoges från beskattning. Även praktiska skäl syntes tala för att skattefrihet medgäves för ifrågavarande förmån. I motsatt fall måste nämligen, därest beskattningen skulle avse de ersättningar för sjukvård, medicin m. m., som erhållits under ett visst år, dessa poster upptagas å de löneuppgifter, som enligt 33 §

taxeringsförordningen skulle av arbetsgivare lämnas varje år beträffande anställd person. För telegrafverket med dess stora personal komme detta givet vis att innebära ett omfattande administrativt merarbete. Därjämte komme vissa svårigheter att uppstå, då det gällde att på ett riktigt och rättvist sätt påföra vederbörande löntagare de utgivna ersättningar, som skulle upptagas å berörda löneuppgift. Då jämlikt stadgandet i 19 § kommunalskattelagen till skattepliktig inkomst enligt denna lag icke räknades vad som i annan form än livränta tillfallit någon såsom ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, syntes det bliva nödvändigt att skilja mellan belopp, som av statsmedel utbetalts såsom bidrag vid vanlig sjukdom, å ena, samt såsom ersättning vid olycksfall i arbete respektive yrkessjukdom, å andra sidan. Beträffande vidare de av apoteken översända räkningarna å medicin måste varje å dylik räkning uppförd post påföras vederbörande löntagare, varvid åtskillnad behöfve göras mellan kostnad för medicin som ordinerats vid vanlig sjukdom eller i anledning av olycksfall i arbete respektive yrkessjukdom. Härutöver ville telegrafstyrelsen erinra om att arvode till telegrafverkets verksläkare för vård av till läkaren hänvisad och till läkarvård på telegrafverkets bekostnad berättigad personal utginge antingen med visst belopp per år för varje i avtalet med läkaren till honom hänvisad person eller ock med ersättning för varje konsultation. Beträffande förstnämnda kategori uppstode då frågan, huruvida det till verksläkaren utbetalta arvodet skulle påföras löntagaren, även om denne under året i fråga icke konsulterat verksläkaren, eller om en fördelning av det till verksläkaren för året utbetalta sammanlagda arvodet skulle ske å respektive löntagare, exempelvis efter det antal gånger vederbörande konsulterat läkaren. Även i detta sammanhang bleve det nödvändigt att skilja mellan konsultation som föranletts av vanlig sjukdom eller av olycksfall i arbete respektive yrkessjukdom. Av nu angivna skäl syntes det telegrafstyrelsen icke vara praktiskt eller lämpligt att för den korta tidsperiod, varom, därest den planerade allmänna sjukförsäkringen genomfördes, det här kunde vara fråga, bryta den praxis, som länge varit rådande och enligt vilken löntagares förmån av kostnadsfri sjukvård icke betraktades såsom skattepliktig inkomst. — Därest förmånen av fri sjukvård emellertid skulle betraktas såsom skattepliktig intäkt och värdet härav upptagas å de löneuppgifter, som avlämnades till taxeringsmyndigheterna, syntes enligt telegrafstyrelsens mening förmånen böra beräknas till ett för alla ifrågakommande löntagare, vilka vore tillförsäkrade enahanda förmån av fri sjukvård, lika värde och fixeras till det belopp, som med hänsyn till statsverkets beräknade utgifter för ifrågavarande sjukvård kunde prövas skäligt.

Arméförvaltningen har anfört.

Vid granskning av de från apoteken inkommande räkningarna å medicin, utlämnad enligt verks- och tjänsteförmånerrekvisitioner, har framkommit, att personalen i relativt stor omfattning begagnar möjligheten att erhålla fri medicin men att de för respektive befattningshavare å räkningarna upptagna delposterna i regel avse relativt små belopp. Godtyckligt utvalda, ännu icke likviderade dylika räkningar för 1:a och 2:a kvartalen år 1915 å sammanlagt 544 kronor 81 öre ha visat sig avse 88 personer - - varje befattnings- (beställnings-) havare har därvid endast räknats en gång även om han förekommit

flera gånger — motsvarande en medelkostnad per person av 6 kronor 19 öre. Förstnämnda belopp fördelade sig å 146 delbelopp.

Arbetet med annotering av belopp av denna ringa storleksordning i samband med löneuppgifterna torde salunda i förhållande till de ökade skatter, som kunna beräknas inflyta, ställa sig jämförelsevis dyrbart och tidsödande. Detsamma torde vara förhållandet beträffande ersättningar till verks- och tjänsteläkare. Den senast inkomna rekvisitionen å ersättning till verksläkare avsåg exempelvis — förutom verksläkararvodet å 153 kronor — 676 kronor, fördelade å 193 poster. Även de relativt ofta återkommande fallen, då vård vid poliklinik vid allmänt sjukhus bekostas av statsmedel, avse som regel små belopp (3—5 kronor).

Därest löneuppgifterna skulle omfatta samtliga åtnjutna förmåner av fri läkarvård skulle detta oundgängligen medföra ökning i avlöningskostnaderna. Med hänsyn till det synnerligen stora antalet småposter, varom här är fråga, torde kostnaderna lägst få beräknas motsvara årsavlönning till ett extra ordinarie skrivbiträde.

Då — såsom i propositionen nr 83 till 1945 års riksdag anförts — en beskattning av ifrågavarande förmån skulle förorsaka mycket merarbete och medföra åtskillig irritation utan att likväl resultera i någon mera betydande höjning av skatteintäkterna, synes det önskvärt att ny proposition i skattefrågan framläggas för 1946 års riksdag.

Marinförvaltningen har uppgivit, att ämbetsverket efter erhållen kännedom om regeringsrättsutslaget den 2 juni 1944 företog inventering av sina räkenskaper för år 1944, varjämte utgifterna för de fria sjukvårdsförmånerna började fortlöpande annoteras. För kalenderåret 1944 hade sedermera till skattemyndigheterna i vanlig ordning härom lämnats uppgifter.

Marinförvaltningen har härefter anført följande.

Under år 1944 (motsvarande siffror för första halvåret 1945 återgivas inom parentes) hava i medeltal 375 (375) befattningshavare ågt rätt till fri sjukvård. Av dessa hava 228 (186) utnyttjat ifrågavarande förmån. I medeltal hava 10 (5) taxeringsanteckningar gjorts för varje befattningshavare. För varje sådan anteckning åtgår i medeltal 3 minuter. Med en beräknad arbetsvecka av 42 timmar har således åtgått 2,71 (1,1) arbetsveckor för en befattningshavare. I medeltal hava för varje befattningshavare utbetalats 60 (38) kronor.

För år 1944 hava sammanlagt utbetalats i avrundat tal 14 000 kronor och för första halvåret 1945 i likaledes avrundat tal 7 000 kronor. Sammanlagt hava för taxeringsannoteringen för tiden $\frac{1}{2}$ 1944— $\frac{1}{6}$ 1945 åtgått 3,81 arbetsveckor eller nära en månads arbete för en heltidsanställd person.

Enligt vad som inhämtats hava ytterst få verk och förvaltningar ställt sig det omförmälda regeringsrättsutslaget av den 2 juni 1944 till efterrättelse. Med hänsyn härtill torde vissa statstjänstemän komma att beskattas för förmåner, för vilka det stora flertalet statstjänstemän möjligen icke skulle behöva erlägga någon skatt.

Därest samtliga statliga myndigheter och inrättningar, för att åvägabringa den likställighet i skattehänseende, som torde få anses vara en grundläggande princip, nu skulle nödgas företaga en inventering av sina räkenskaper för en eventuell efterbeskattning, skulle detta arbete säkerligen förorsaka stora praktiska olägenheter samt medföra opropotionerligt stora kostnader jämfört med inflytande skattebelopp. Skulle en sådan inventering ur nämnda synpunkter anses olämplig, kvarstår dock det förhållandet att vissa ämbetsverks tjänstemän, bland annat de tillhörande marinförvaltningen, kommit i en ofördelaktig särställning.

Marinförvaltningen får således såsom sin synpunkt framhålla, att, enär beskattning av merberörda förmåner i sakens nuvarande läge måste betraktas såsom ett provisorium intill den 1 januari 1947, det med hänsyn till praktiska olägenheter och kostnader icke torde medföra sådan fördel för statsverket att en inventering av räkenskaperna i flertalet statliga verk och förvaltningar för att i efterhand beskatta utgivna belopp för fria sjukvårdsförmåner kan anses motiverad.

Slutligen har *flygförvaltningen* anfört, att å ämbetsverkets kameralkontor för varje befattningshavare fördes särskilda avlöningsblad, vilka skulle ligga till grund för uppgifterna enligt 33 § a) taxeringsförordningen. Å dessa avlöningsblad infördes fortlöpande befattningshavarnas för månad uppburna löneförmåner. Avlöningsbladen utgjorde sålunda en sammanfattning av befattningshavarnas under kalenderåret uppburna löneförmåner. I vad avsåge utbetald övertidsersättning brukade uppgifter härom införas å ifrågavarande avlöningsblad sedan genomgång av verifikationerna skett å kameralkontoret. Med hänsyn till att genomgång av verifikationer sålunda ägde rum för att erhålla uppgifter om utbetald övertidsersättning syntes utan större olägenhet i samband härmed jämväl anteckningar om åtnjutna sjukvårdsförmåner kunna verkställas. Någon olägenhet av betydelse skulle sålunda enligt flygförvaltningens mening icke vara förknippad med ett angivande i löneuppgifterna jämväl av åtnjutna sjukvårdsförmåner.

I detta sammanhang må vidare omnämnas, att *statstjänstemännens riksförbund* i en den 14 november 1945 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrift hemställt, att Kungl. Maj:t måtte ånyo föreslå riksdagen medgiva, att av anställningshavare på grund av tjänsten åtnjutna sjukvårdsförmåner icke skulle betraktas såsom skattepliktig inkomst.

Såsom motivering för denna hemställan har statstjänstemännens riksförbund särskilt framhållit det obilliga i, att tjänstemän, som enligt gällande avlöningsreglemente vore berättigade till vissa bidrag till kostnader för läkar- och sjukhusvård ävensom läkemedel, skulle drabbas av extra beskattning i den mån dessa förmåner på grund av sjukdom måst utnyttjas. Då i regel redan sjukdomen i och för sig medförde kännbara ekonomiska påfrestningar för den enskilde tjänstemannen, kunde det icke vara med billighet förenat att låta honom ett påföljande år genom beskattning återbetala en del av de för sjukvården åtnjutna bidragen. Härtill komme den administrativa synpunkten, att skyldigheten för respektive redogörare att underrätta taxeringsmyndigheterna om åtnjutna sjukvårdsförmåner medförde en alltför kostsam apparat, som emellertid vid ett bibehållande av nuvarande bestämmelser vore ofrånkomligt om rättvisekravet skulle tillgodoses. — Statstjänstemännens sjukvårdsförmåner kunde i princip betecknas som en utfallande försäkring. Tjänstemannen betalade själv försäkringspremien genom att lönesättningen skett med hänsynstagande till bland annat förekomsten av sjukvårdsförmåner. Då vid vanliga försäkringar av jämförligt slag — exempelvis i sjukkassa — utbetalade belopp icke beskattades som inkomst, syntes detta heller icke rätteligen böra ske beträffande statstjänstemans sjukvårdsförmåner.

Departementschefen. Såsom framgår av den lämnade redogörelsen föreslogs i propositionen nr 83 till 1945 års riksdag, att löntagares förmån av fri sjukvård eller fri tandvård skulle anses utgöra icke skattepliktig inkomst. Genom detta förslag — som så tillvida var av provisorisk innebörd att det förutsatte en omprövning av vissa hithörande spörsmål i samband med den planerade sjukförsäkringsreformen — avsågs att konfirmera tidigare rådande, men genom ett regeringsrättsutslag av den 2 juni 1944 bruten praxis. Då kamrarna vid behandlingen av nämnda förslag stannade i olika beslut, förföll emellertid ärendet för 1945 års riksdag.

Löntagares förmån av fri sjukvård eller fri tandvård torde endast i rena undantagsfall ha blivit föremål för beskattning vid 1945 års taxering. Med hänsyn härtill och då den planerade lagstiftningen om allmän sjukförsäkring nu icke beräknas träda i kraft förrän tidigast den 1 januari 1948, är utgångsläget för bedömande av frågan, huruvida lagstadgad skattefrihet för nämnda förmåner bör införas eller icke, praktiskt taget detsamma som vid den tid, då förslag härom framlades för 1945 års riksdag.

Vid sistnämnda tillfälle motiverades från min sida förslaget om skattefrihet för löntagares förmån av fri sjukvård eller fri tandvård i huvudsak därmed, att i de fall, då löntagares sjukdom varit av någon längre varaktighet, en beskattning av ifrågavarande förmåner skulle märkbart strida mot den grundläggande principen om beskattning efter skatteförmågan samt att, i övriga fall, en sådan beskattning skulle förorsaka mycket merarbete och medföra åtskillig irritation utan att likväl resultera i någon mera betydande ökning av skatteintäkterna. De sålunda anförda skälen till stöd för att ifrågavarande förmåner borde undantagas från beskattning — vilka skäl i och för sig lämnades utan erinran av 1945 års riksdag — torde fortfarande äga full giltighet.

Emellertid har det synts angeläget att få närmare utrett, i vad mån statliga verk och förvaltningar, särskilt sådana hos vilka antalet anställda är förhållandevis stort, äro i stånd att till taxeringsmyndigheterna lämna uppgifter om ifrågavarande förmåner på sätt och inom tid som i taxeringsförordningen föreskrives. I enlighet härmed har jag låtit föranstalta om en undersökning härutinnan.

Av denna undersökning får anses framgå, att betydande svårigheter skulle uppstå för statliga myndigheter, hos vilka antalet anställda är förhållandevis stort, att för varje särskild löntagare fastställa, till vilket belopp förmånerna av fri sjukvård och fri tandvård böra beräknas. Svårigheter skulle föreligga bland annat i det hänseendet, att myndigheterna bleve nödsakade att beträffande varje särskild utgiftspost, avseende sjukvård eller tandvård, undersöka huruvida utbetalningen kunde anses såsom ersättning i anledning av olycksfall i arbete, i vilket fall ersättningen enligt gällande beskattningsregler icke skall tagas till beskattning. Vidare skulle särskilda svårigheter uppstå då det gällde att avgöra, efter vilka grunder ersättning till verksläkare, som utgår i form av ackord, skall fördelas på befattningshavare som anlitat denne läkare. Såsom generaltullstyrelsen framhållit är det i vissa fall icke möjligt att definitivt fastställa värdet av under kalenderåret åtnjutna sjukvårdsförmåner

förrän den 30 juni året därefter, varför några exakta uppgifter om dylik förmåner icke skulle kunna lämnas förrän taxeringsnämnderna redan avslutat sitt arbete. För att få klarlagt i vilken utsträckning ersättning för sjukvård och tandvård utbetalats för olika befattningshavare skulle vidare i många fall en omfattande skriftväxling bli nödvändig mellan olika medelsföretare hos de statliga myndigheterna. Jämväl i övrigt torde arbetet med lämnandet av uppgifter rörande dylika förmåner föranleda ett omfattande merarbete för myndigheterna.

Motsvarande svårigheter skulle självfallet uppkomma för större enskilda företag, i de fall då personalen tillförsäkrats ifrågakvarande förmåner.

Den verkställda undersökningen torde sålunda, ehuru den varit av begränsad omfattning, få anses hava på ett otvetydigt sätt ådagalagt de praktiska olägenheter, som skulle uppkomma därest löntagares förmån av fri sjukvård eller fri tandvård skulle tagas till beskattning.

Med hänsyn till vad nu anförts anser jag mig ånyo böra framlägga förslaget om sådan ändring i gällande beskattningsregler, att löntagares förmån av sjukvård eller fri tandvård förklaras icke utgöra skattepliktig inkomst. Jag vill understryka att den sålunda föreslagna lagändringen bör betraktas som ett provisorium i avbidan på den omprövning av hithörande spörsmål, som bör ske i samband med en sjukförsäkringsreform. Jag är alltjämt av denna uppfattningen, att vid angivna förhållande lagändringen kan genomföras utan hinder av att avdragsrätt för av skattskyldig erlagda sjukvårdskostnader ickesamtidigt medgives. Jag vill i detta sammanhang även erinra om att enligt övergångsbestämmelserna till den nya uppbördsförordningen de skatter, som skulle hava utgått på grund av 1946 och 1947 års taxeringar, i princip efter skänkas, förstnämnda skatter dock endast i den mån de skolat erläggas under år 1947.

I enlighet med det nu anförda har inom finansdepartementet upprättats förslag till *lag om ändrad lydelse av 32 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)*. Förslaget överensstämmer i sak med det förslag som framlades för 1945 års riksdag.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att det nu upprättade författningsförslaget måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna, av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställda förordnar Hans Maj:st Konungen, att propositionen av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Erik Skiöld.